

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FÉNYKÉPEKRE

Vehofsics Erzsébet: Sodrásban

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2015.

SODRÁSBAN

Dobrosi Andrea: Lent?

Lent felbőszült folyam vár,
hördül, jajong, szinte sír,
mint csapnak habjai;
fájdalmára van-e ír,

sebet vajon ki kötöz?
Mondja meg már valaki!
...s a remény sziklatestét
egykedvűen bökdösi...

Mukli Ágnes: Elszigetelten

Békétlen vadóc.
Hideglelősen sodor
hulláma, csapkod,
zúgja igazát. Gyöngye
szilánkjától fuldoklik.

Kutasi Horváth Katalin: Mederben mordulva

Zúg a víznek sebes árja,
Beszédes a némasága,
Nem folyhat már visszafele,
Sietve zúdul lefele.

Életemnek áradása
Szerencsémnek ár-apálya,
Kibékíthetetlen szele
Odüsszeusztól nyert heve.

Lelkem örök lázadása
Kavicsoknak koppanása,
Feljajdulok, meghökkenek,
Súrlódok és felszökkenek.

Kavargok és kavarodok,
Megütődve felmordulok,
Formálódok a világban,
Elpihenek folyóágyban.

Eltöröm a fény játékát,
Kijátszom minden fortélyát,
Befogadom eső cseppjét,
Harmat vizét, hónap pelyhét.

Elragadom leveledet,
Elsodrom a gyökeredet,
Más medret is kereshetnék,
Körforgásban megébrednék...

Megtalálnám eredetem,
Kényelmes kis kerevetem,
Felmérhetném, merre tartok,
Hol is érhetnék jó partot.

Hunyt szemmel még áradozok,
Éjente is fáradozok,
Tisztára mosom a szennyest,
Híven tükrözöm a fenyvest.

Sebes víznek zúgó árja,
Bőbeszédű némasága
Utat nyert hát, kavarogva,
génspirálra csavarodva.

Dobó Georgina: Víz

Szép az ég, a víz csobog,
Mossa a partot, köveket.
Medrében sompolyog, mintha
Szabad lenne! Vajon az?

Dobó Georgina: Pénz

Csapongó, kicsapongó mederben
Árad a lét, Úszom én is.
Zajong a szikla, a kőszirt,
Csiszolt vas lesz belőle,
Nemesfém, érc, drága pénz,
Mely mit sem ér!

Dobó Georgina: Törmelék

Elillan az élet, tovatűnik a
szerelem. A víz partot mos,
emlékeket. Elhordja a törmelékeket.
A falakról a megfakult képeket.
A legszebbeket.

Varga Katalin: Sziklatörő sodrás

Lágyan csobbantak a hullámok, mosva a sziklát,
Keményen tört a magasba, őrizve titkát.
Engem sodrásod nem tud legyőzni, szólt hiú szóval.
Szikla vagyok, kőkemény, bírok patakkal, tóval.
Évek teltek, dúlt a harc, a víz mégis csatát nyert.
Büszke sziklából a végén szelíd kőrakás lett.

Szabó Edit Irma: Mátrai idill

A lombsátor alatt
átsüt a nap,
a szakadékban
melletted
csörgedezik a patak.
Partján páfrány nő,
rengeteg,
a nyugalmat nem zavarja
semmi sem,
csak a lépteid
alatt néha
koppanó
kövek zaja.
Megpihensz,
a korhadó avar
szagát érzed,
és csodálsz
a mohás fatörzset.

Liszka Gyöngy - Lélekrabló

Mint mélabús lélek, ha megtört a hegyek ormán,
Úgy andalog a folyó, a mérget magába fojtván,
S ezredévnyi rabok sikolyát hordozva hátán,
Sikolt az elesett lélek, az istenek viharos útján.

Millió üveggolyóként elgurult gyémánt gondolat,
Mely megfertőzte a mélyen megbújó hangokat,
S a fecsegő felszín, mint a legsúlyosabb lakat,
Maga alá nyomja a feltörő Buborékokat.

Mint rettegő anya, ha öléről cibálják gyermekét,
Úgy bömböl a szikla, minden belőle vájt kavicsért,
S akár a szárnya nélkül maradt rab madárért,
Értük sem sír más, csak ők, magukért.

Babonás táncot lejtő hűsítő délibáb,
Melynek felszíne alatt a Vándor szebb világot lát,
Mert elhiszi gyermeteg csacskaságát,
És folyton harsogó, csillogó csacsogását,

S mint araszoló pók, ha hálójában prédára vár,
Úgy ragadja el őt is a hamis ár, a Halál,
És mint lélektelen, hangtalan, beteges árny,
Úgy andalog tovább a bús hegyek ormán.

Somogyi Tibor: A tó

6 éve, 5 órája és 12 perce történt az eset, hogy készítettem ezt a képet. Hogy honnan tudom ilyen pontosan? Még mindig annyit mutat az óráim. És hogy miért is? Hát ez egy eléggé furcsa történet. Egy mondával kezdődik, amit még jó nagyapám mesélt. A monda szerint a világ szélén, hol már az idő és a tér is megszűnik, van egy aprócska folyó, nem is folyó, inkább csak egy patak, ami több ezer éve áll, és egy pillanatot sem mozdult. Ha igazán belenézünk, láthatjuk sok ezer világ kincsét. Egyes mondák szerint II. Xerxész bocsátott rá átkot, mert több hajója kincse borult ki ezeken a vizeken, más mondák szerint Gerlak, a rettegett viking hadvezér ide dobta be kardját dühében, mikor a sárkányok ellen harcolva elvesztette fél szemét és a bal karját. Atlasz keze nyomának is mondják, mivel csak ide tudott támaszkodni, amikor elsőnek fogta meg a Földet. De persze erre is, mint mindre, alkotnak egy tudományos hablatyot, tele bonyolult, értelmezhetetlen szavakkal, mint például a Föld konvergenciális terraformái miatt jöhetett létre. Ter-

mészretesen én nem hiszek ezekben a hablatyokban. Így nagy nehezen a monda után nyomoztam, és több év keresés után végre - egy dél-amerikai esőerdőben - egy fekete, féllábú, „varázslónak” tartott törzsi Viduin ember pár szóval megsegítette kutatásom. Azonban útbaigazítása eléggé furcsa és igen-igen meglepő volt, mivel azt kérte, hogy az órámot függeszsem egy botra, és azt jó erősen tartsam magam előtt, mikor látom, hogy a másodpercmutató megállt, én is álljak meg, és egy tapodtat se menjek tovább. Pár óra izgatott keresés után a jó tanácsot megfogadva, mikor az órám kattogása megállt és a bot is merevvé vált a levegőben, körbenéztem és egy patakot láttam, melynek vízcseppjei álltak a levegőben. A botot elengedtem, azonban az csak lassú zuhanásba kezdett. Lehajoltam és egy kavicsot kerestem, amit eldobtam, a víz közelébe hajítottam. Azonban a kavics a felszín felett megállt. Előkaptam a fényképezőm és elkezdtem fotózni, mikor elsütöttem az első felvételt, amelyet Önök is látnak, észrevettem egy kiálló kardnyelet a vízből és pár aranytallért a part mellett. Mikor azonban a fényképezőgépet újra kattintani szerettem volna, a film elfogyott. A történet, tudom, elég hihetetlen, de itt a bizonyíték. Itt az óra, amely azóta se mozdult egy percet, no meg persze a kép.

Dittrich Panka: Kődarab

Játszik a napsugár, a víz és a szél.
Gyöngyhabokban fürdő, tündöklő a fény,
reppenő, csillámló, apró csillogás.
/Mélyen csend, árnyék- lázadozás./

Hullámokban hál, perreg sok villanás,
sebes ár, merül álmán a valóság.
Lesz egy kődarab, a titka végtelen,
benne él az idő, mit még rejt elem.

Lám Etelka: Bár nem tudhatom?

Talán elfogytak
életemből a boldog percek,
s szürke felhőket terelt Isten felém.
Bár nem tudhatom,
mi vár rám
az első őszi hajnalon,
mikor a fehér babarózsák
felém mosolyognak,
s az édes aszú szemek
összekoccannak
az érett szőlőtőkén.
Életem alkonyán elfognak
a rózsaszínű tavirózsák,
s hervadó szirmok
aranyhálót dajkálnak
a szélcsendbe temetkező tó vizén.
Tegnap még sodort az ár,
fiatalságom átrepített
a vadul hömpölygő folyón.
Sebes folyása fájó sebeket ejtett rajtam,
majd lassítva elidőzött egy-egy letört faágon.

Petres Katalin: A víz szalad, a kő marad...

Bár a kő marad, míg a víz szalad,
a sodrásban ugyanaz nem marad,
a kitartó víz sodra új formát farag,
kőmorzsákat tördel, széleket csipkéz,
így lesz örökké változó az állandó kép.

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
